

ВАНЬО ВЪЛЧЕВ
ПОСЕЩЕНИЯТА НА СЪСЕДА СТАВРИ

Ваньо Вълчев

ПОСЕЩЕНИЯТА НА СЪСЕДА СТАВРИ

малки анекдотични разкази

Издательство *Libra Scorpe*

© ПОСЕЩЕНИЯТА НА СЪСЕДА СТАВРИ
малки анекдотични разкази
© Автор: Ваньо Вълчев

Българска, първо издание
ISBN 978-954-471-119-1
Издателство ЛИБРА СКОРП
Бургас, 2011

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

ВАНЬО ВЪЛЧЕВ

ПОСЕЩЕНИЯТА НА СЪСЕДА СТАВРИ

МАЛКИ АНЕКДОТИЧНИ РАЗКАЗИ

*С благодарност
към приятелите, с чиято
помощ се отпечата тази книга.*

ОБЯСНЕНИЕ

Госпожи, госпожици и господа!

Аз съм Милети Милев, главен счетоводител пред пенсия.

По време на трудовия си стаж имам три грамоти “Най-добър в професията”, флагче от спартакиадата на счетоводния персонал — III място в бягане с препятствия, а за най-бързо умножаване на петцифрени числа на ум, съм удостоен с бронзов плакет и карта за почивка във ведомствената станция във Вонеща вода.

За съжаление, покрай грамотите, умножаването и стриктното попълване на графите “Дебит” и “Кредит”, сега, когато си правя житейския баланс, установявам, че съм пропуснал много вземания от живота, вследствие на което съвсем скоро ще съм пенсиониран стар ерген. Което е доста тъжно. Защото — как да разговарям с грамоти? Как да подариш цветя на флагче? И какви спомени можеш да имаш от умножаване на ум?

Сам човек съм и ми стана криво, че подир мен няма да остане нищо. Никакъв спомен. Опитах се да водя дневник, за да записвам важните за мен събития. Оказа се, че няма нито какво да записвам, нито какво да описвам. Или събитията не ме откриват, или аз не мога да ги откривам... Но тъкмо тогава ми се появи съседът Ставри.

Господин Ставри ми е колега по образование. Но е препълнен с всякакви истории, пълен е с информация къде какво става, тайно и явно се прекланя пред женската хубост и има безкраен апетит за всякакви приключения и гроздова! На него все нещо му се случва.

Покрай гроздовата господин Ставри започна да ме посещава редовно. Попийваше и приказваше.

Затова реших, вместо да водя дневник без нищо, да записвам неговите нескончаеми преживелици и прозрения. Покъсно купих едно диктофонче. Така вместо да запомням и преразказвам, аз записвах нашите беседи, за което — признавам — не съм му искал съгласието. Макар че съседът се съгласяваше лесно при отворена бутилка домашна гроздова.

Ами — това е.

За автентичността на разказаното гарантирам лично!

Ваш, Милети Милев.

ЗАПОЗНАВАНЕ

Неотдавна купих това апартаментче. Спалня, дневна и кухненски бокс.

Сам човек съм. Свитичък човек. Не си падам по шумотевици. Чета си в къщи. Ровя се из енциклопедии и справочници. Да ме питат — за какво ми е, и аз не мога да кажа. Забивам да има, да минава по-неусетно времето. То полека-

лека останалите, като че ли започнаха да не ме забелязват. Наближава ми да изляза в пенсия и понякога се питам, дали някой в службата ще забележи, когато си прибера личния калкулатор и настолния часовник-термометър-барометър, и вече не се върна.

От самотията ли, по наследство ли, обичам да готвя. Сам си измислям рецепти, сам си ги реализирам. И сам си ги консумирам, което понякога е твърде тъжна работа.

Миналия петък още отрано си сварих “Петте китки”. Поставна селска чорбича от връзка пресен чесън, връзка пресен лук, връзка магданоз, връзка гъзозум и връзка копър. Слага се още шепа ориз и шепа кисели джанки. Получава се нещо леко, ароматно и вкусно. Бях дръпнал чорбата от котлона и прибавях леко препечени парченца бекон в гърнето, където къкреше бобена яхния.

Тогава на входната врата се позвъни. Когато отворих, срещу мене застана един усмихнат човечец с тефтер в ръка.

На главата му беше кацнал каскет, какъвто се носи само от мъжете край морето. Нещо между шапка на холандски рибар, каскет на едновременно руски файтонджия и фуражка на морски капитан. Под фуражката имаше две подвижни очи в поизбеляло сиво. А между очите и устата живееше почти самостоятелно внушителен нос с леко морав оттенък и с явна способност да надушва. Засенчени от този нос, побелелите му мустаци не успяваха да получат достатъчно внимание.

— Какво правиш ти бе, човече? Ще полудиш народа бе! Какви са тези миризми, дето излизат от твоя апартамент бе? Да не ти е на гости Ути Бъчваров? Гледам в домовата книга, сам човек си. Ама добре си се подредил. И щом можеш да спрягаш такива манджи, то друго не ти трябва!...

Господинът вече беше стигнал до средата на дневната и следвайки носа си, придвижваше се към кухненския бокс. Покашлях се. Той остави тефтера на масата и подаде ръка:

— Да се запознаем. Ставри. Бай Ставри. Водя домовата книга, събирам таксите за асансьор, чистачка и стълбищно осветление. По график сях да мина утре, обаче тези миризми, дето се носят от твоя апартамент, ме принудиха да избързам. Проучил съм те. Милети Милев си. Колега по професия... Голям хладилник имаш... И отделно фризер, браво! Долапът в битов стил! Пантите на вратичките им не са качествени. Я да видя. Твоите са в ред! Туй какво е? Според мене е домашна гроздова, при това — тамянкава. Че защо не я държиш в хладилника?... Нищо, ще извадиш лед. Ще се разбираме с тебе, усещам аз. Дай да седнем да видим какво имаш да плащаш. И да ти кажа, таз чорбичка, дето изстива на мивката, тя студена става за мезе на ракията. Ако нямаш друго пред вид!

Седнахме, отворихме тефтера. Изчислихме. Бай Ставри ме запозна накратко с биографиите на всички обитатели от входа. Спомена повече подробности за обитателките, при което очите му светнаха. Преполовихме шишето и съседът навлезе в някои детайли.

— На шестия живее госпожа Гугутка. Дъщеря ѝ е женена

в Павликени или някъде там. Сама жена. Ти с нея нямаш работа, не се бъркай, нали разбираш!... Пази се от младата Лисичкова. Колкото хубаво, толкоз и проклето същество! Защищава животните! Писа оплакване до някакъв комитет, че съм пресякъл пътя на черната ѝ котка, от което животното получило страхова невроза. А когато ѝ напсувах проскубания пудел, писа писмо до общината — да ме изселят. Как да не го напсувам, съседе! От толкоз дървета край блока, то вдигна крак и се изпика баш на новите ми сандали!... Майката, старата Лисичкова, е друга работа! Печена жена! Знае две и двеста!... Май трябва да вадиш второто шише. Тъкмо да ти доразправа за старата Лисичкова!... А! Тази ракия е от друг харман! Познах, нали?... Старата Лисичкова, когато е била по-млада, сигурно е била фатална жена. И още ѝ личи.

А бе аз, дето съм врял и кипял по тази част, да знаеш в какво смущение изпаднах наскоро. Аз такова смущение до сега съм имал, само когато младата Лисичкова върви пред мене по стълбите нагоре! Защото тя може да е проклетата, обаче е голяма работа! Тя е като учебник по анатомия за специализанти по пластична хирургия! Наспорил ѝ Господ! Нея сега я няма, тя сега е в Кипър. Обирала маслините на някой си Папаянис. Добре печелела и даже си изкарвала допълнително с масажи. Нашенските масажи добре вървели в Кипър... Аз тези неща от старата Лисичкова ги научих, като ѝ бях на гости. Случайно стана, съвсем непредумишлено... Ако бобецът ти е готов, можеш да сложиш в една купичка. Да боцваме по някое зрънце, докато пийваме... И да ти доразкажа за Лисичковата, ти си хубав човек.

Прибирах се в къщи раничко, исках да хвана късните новини. В късните новини понякога големи майтапи разказват!... Прибирах се и още като цъкнах осветлението на стълбището, гледам — до пощенските кутии виси бележка: “В района на входа загубих 9 лева и 47 ст. Сама жена съм с 65 лева пенсия. Горещо моля, който е намерил сумата, да ми я върне. Осми етаж, апартамент 32, десен. Лисичкова, благодаря!”

Сърцето ме заболя! Аз с 200 лева не мога да се оправя.

Добре че Мичето, племенницата, помага. И от гарсоньерата на моята Катерина наем прибираме. И пак не стигат. А пък Лисичкова, старата, само с 65 я кара! На всичко отгоре склерозата загубила девет лева и четирийсет и седем стотинки!

Вярно казват, че човек не се замисля, преди да извърши геройство или друг някакъв велик подвиг. Аз, например, въобще не се замислих, извадих девет лева и стотинки от запасите си и поех с асансьора нагоре. Виж, което си е право, в асансьора набързо изчислих, колко ракии правят тези пари. Аз обичам да изчислявам нещата в ракии за по-прегледно... На края на изчисленията асансьорът пристигна, излязох и спрях пред апартамент 32, десен. Отвътре се носеше приятна музика, оркестър изпълняваше увертюрата на “Царицата на чардаша”. Позвъних. Отвъд вратата ситно изшляпаха чехли и се чу глас: “Идвам, идвам! Момент, да си наметна пенъора!”

Стълбищното осветление угасна и в същия момент се отвори вратата. В рамката ѝ, осветена като на сцена, стоеше старата Лисичкова в огнено червен пенъор на лилави цветя. Кой знае колко щях да стърча пред вратата, вторачен в този пенъор, добре че жената ме хвана за ръка и ме доведе в холчето. Сложи ме на едно златисто плюшено диванче и седна срещу мене.

Представяш ли си го?

Аз непрекъснато си го представям!... Свети само една настолна лампа. В тонколоната проплакват унгарски цигулки. От Лисичкова лъха лек закачлив парфюм! Сред лилавите цветя на червения пенъор се белее коляно! Аз, като замахнах поглед в закръглената белота, забравих за какво точно съм дошъл.

— Е, казвай, Ставри, казвай, миличък. Ти — какво?

— Ами, госпожа Лисичкова — едва си превъртях изсъхналия език. — Аз във връзка с обявата... Разбрах, че сте пострадала финансово... И понеже аз намерих онези девет лева и четирийсет и седем стотинки, дето сте ги загубила в района на входа... Затуй се реших... Ето ги. Едно пет, две по два, две по

двайсет стотинки, едно 5 стотинки и едно две стотинки. Общ сбор — 9.47 лева! Точно са!

Сложих парите на малката масичка пред диванчето. Лисичкова се усмихна леко и елегантно побутна парите към мене.

— Дума да не става, господин Ставре! Прибери си парите, свои хора сме, не искам да те ощетявам! И ми говори на ти, стари съседи сме.

— Не, Лисичкова, ти ги вземи. Как ще изкараш месеца с тази твоя загуба? Утре, като мина да събирам пари за чистачката, какво ще ми дадеш?

— Не, Ставре, не! Няма да ги взема!

— Как няма да ги вземеш? Ти си ги загубила, аз съм ги намерил, вземай!

Пък тя се надигна от табуретчето и седна до мене на дивана. Червеният пеньоар на лилави цветя се пооткрехна тук-таме. Лисичкова сложи лява ръка на рамото ми, с дясната пъхна парите в горното джобче на ризата ми. Пухкавите и пръсти оправиха нещо на яката. Тя въздъхна, приближи устни до ухото ми и тихо ми рече:

— Прибери си парите, Ставре! Днес ти си деветият. Осем души вече ми донесоха по девет лева и четирсет и седем стотинки. А пък тя бележката от вчера виси. Тъй че — да поживи Господ добрите хора, ще изкара Цеца Лисичкова месеца! Хората са отзивчиви. И аз, Ставре, сега в твое лице ще благодаря на всички... Ела първо в кухнята. Пилешки хапки съм изпържила и бяло вино съм изстудила. Ама преди пилешките хапки ще ти предложи ракийка с домашно къпоолу. Колкото за отскок! Пък после в хола ще си хапнем ябълков пай с кипърски гъст и сладък ликьор от кипърски къпини. Дъщеря ми го изпрати... Виж, тебе ангел небесен те доведе. Ела, отпусни се. В един вход живеем, аз от тебе само добро съм видяла.

Отпуснах се. Как да не се отпусна при такава подредена маса и край меката топлина, дето се усещаше изпод червения пеньоар на лилави цветя!

Мускатовата беше достойна за къпоолуто, пилешките хапки се окъпаха в бяло винце... Пая го ядохме в хола. Поливахме го с гъст кипърски ликьор от кипърски черни къпини. И гледахме кипърските снимки на младата...

Тертиплия жена се оказа старата Лисичкова, голяма специалистка във всяко отношение!...

На другия ден, като ми се поизбистри главата, беше меяд на тарикатката Лисичкова. Обаче като си припомних всички останали подробности, рекох си — какво чак толкоз? Жената разбужда нашето чувство за взаимопомощ и сближаване!... Сега чакам да мине малко време, че да лепна и аз една бележка за загубени не знам колко си лева. Само че ще я залепя в другия вход. Ние от нашия вече сме дали! Тъй че, съседе, какво да ти кажа... Старата Лисичкова добра жена излезе!... Ще видиш... Аз и за другите ще ти дам подробности, обаче много се застоях, свършихме и второто шише. И моята вкъщи вече се е наежила... Ама ти не се безпокой, аз няма да те оставям сам. Ще те наглеждам! Виж как хубаво си приказвахме! Хайде, лека вечер!

Господин Ставри си излезе, гушнал входното счетоводство.

А аз все още не подозирах, че от тази вечер нататък животът ми няма да е съвсем същия.

СЕМЕЙНАТА КЛЕТКА И БЪЛГАРСКИЯТ ХАРАКТЕР

Според някои мъдри социолози, съседе, аз и моята Катерина сме основна клетка на обществото! Горедолу прави са мъдреците. Да се ожениш, то е все едно сам да влезеш в клетката. Ако пък влезеш заедно с Катерината, то не е клетка ами карцер, че и по-лошо! И, казват още мъдрите социолози, тази клетка била модел на обществото и то се крепяло на нея.

Ако е вярно — ясно ми е обществото!

Като гледам, съседе, какво става из парламента, и откато сервитюрката Хортензия ми запазва стари вестници да ги чета вторично, аз установявам, че семейството не е само основна клетка. Аз и Катерината, например, сме си едно цяло народно събрание!

Излежавам се, да речем, на продъненото диванче и си измислям повод да изляза да подишам малко чист въздух в “Трите чироза”. Докато мисля, гледам стената. И стигам до извода, че тапетите вече са скапани — мазни, мръсни и орфани. Непременно, като се затопли времето, трябва да ги сменим. И докато аз съобразявам тази необходима промяна, Катерината отваря уста:

— Тез тапети, Ставре, съвсем се скапаха, като се постополи, трябва да ги сменим!

Виж я ти! Аз знам, че е права, защото и аз туй си го мислех! Обаче, викам си, защо тя ще ми го казва на мене? Защо нейна да е инициативата за промяната? Коя е тя, че да ми казва кой тапет е за сменяне и кога точно трябва да се смени? И репликирам:

— Глупости! Какво разбираш ти, Катерино, от тапети? В тази криза е чиста икономическа некомпетентност едно необмислено и неоправдано подменяне на тапети! Това ще доведе до провал на семейния бюджет и не е в интерес на нашите европейски приоритети!

И си оставаме със старите тапети. Грозотия, боде ми очите. И без да се усетя, след време казвам:

— Знаеш ли, Катерино, тез тапети май наистина плачат за сменяне!

Казал — не казал и моята се блещи гневно:

— Да бе, да! Всичко друго сме оправили, до тапетите сме опрели! Ти акъл имаш ли бе? При това поскъпване на живота, при тази растяща безработица и свиване на потреблението, не е в интерес на семейните ценности и на една подалечна стратегия такова необмислено сменяне на тапети!...

Ей тъй я караме, съседе, като същински парламент! Каквото кажа аз, може да е най-умното нещо, тя не го приема. Каквото измисли тя, може и полезно да е, отхвърлям го категорично. Да ме питаш —защо, не мога да ти кажа. Мразя другата половина да ми предлага! Тя пък не понася аз да предлагам каквото и да е! И кой страда? Основната клетка на обществото! Това си ни е в кръвта! Седим и се гледаме като кръвни врагове. Защо — не можем да обясним. Уж имаме една цел — въпреки министърката на бедствията и социалната министърка — да оцелеем! Обаче нали се водим за противоположни страни на населението, никой никога не е съгласен с другия! И даже си погаждаме номера!

Аз разбрах как да си отмъщавам за непредизвиканите инициативи и че не ми отпуска вечерни пари за по някоя рация. Седя си кротко. Ама наближи ли обед, казвам:

— Време е да похапнем, огладняхме май!

Пък Катерината се връзва и отсича обратното:

— Не съм гладна! Не е време за ядене още!

По този начин я държа гладна по няколко дена! Ама накрая ми домилява и казвам:

— Днес няма да ядем! Нищо няма да хапваме днес!

И тя на инат се разпъргавява и спрята я попара със си-ренце, я попара с кисело мляко! Пенсионерска радост!

Та като казах “пенсионерска радост”, да проявя едно нездраво любопитство, съседе. А бе ти с каква ракия ме черпи миналата вечер? Голяма работа! Ами аз от нея получих еротичен сън бе! Сънувах, че социалната министърка издирва живи пенсионери и ги изпраща да се къпят в морето посред зима. Сигурно, за да се облекчи пенсионния фонд! И се оказа, че сред обречените съм и аз! Само че като ме видя, социалната министърка заряза всички други, подаде ми пухкава бяла ръка и ме поведе към морските дълбини! Дрехите ѝ литнаха като чайки към небето и изчезнаха! И тя ми се представи само по магнитни наколенки и космодиск! Все едно че гледах онази прочутата картина, “Раждането на Венера”.

Та, ако ти е останала от вчерашната ракия, дай да пийнем пак. Повечко извади, тази вечер съм решил да изсънувам съня до край!

**Библио.бг - платформа за
електронни книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

